N°. 53. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 2den JULIJ.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 26 *Junij* 1832.

Alzoo SAMUEL ISAK VAN WEST, zich aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, bij rekeste vervoegd heeft, met verzoek, om te mogen verkrijgen *Brieven van Manumissie*, voor de hem in eigendom aankomende Slaven SANNA en CARO.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, zulks algemeen bekend te maken, en een iegelijk, die eenig regt of pretentie op de gemelde Slaven mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tijd van *drie* weken, nadat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare Dagbladen of Couranten zal zijn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Algemeene Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 26 *Junij* 1832.

Alzoo JULIE ISABELLA MEAN, in qualiteit als *Executrice Testamentair* des Boedels wijlen G. H. VAN KEMPEN, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om de slaven met namen: *Alegro, Alexander, Hendrik, Johannes, Kapitein, Pedro, Truxillo* en *Fannij*, van den Grond *l'Esperance*, gelegen aan de rivier *Nickerie*, af- en te mogen doen overschrijven op naam van den Boedel G. H. VAN KEMPEN, voornoemd.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 30 *Junij* 1832.

De Heeren CAREL CHRISTIAAN PAULI, benoemd zijnde tot VAANDRIG in de Divisie *Para*, en ISAAC CADDELL, tot VAANDRIG in de Divisie *boven-Cottika* en *Perika*, hebben den Eed voor hunne betrekking bepaald, in handen van Zijne Excellentie den Generaal Majoor, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 3 Mei.

Naar men uit Nassau verneemt, heeft Z. M. de Koning der Nederlanden, aan al de Leden der Centrale Commissie tot de Rijnvaart, door hoogstdeszelfs kommissaris, den heer Staatsraad *Boureourt*, als aandenken aan de gelukkige sluiting van het traktaat omtrent die scheepvaart, kostbare gouden, met briljanten bezette en met de naamletter *W* versierde doozen doen overhandigen.

In de vorige week hebben er weder eenige kantonnements-veranderingen onder de Troepen van ons Leger te velde plaats gehad; naar men verneemt zullen dezelve eene meer zamengetrokken stelling tusschen de Hoofdvestingen onzer Grenzen aannemen. Het Hoofdkwartier der 1ste Divisie, onder bevel van den Luitenant-Generaal Baron *van G...n*, heeft de vesting Breda verlaten, om zich in het centrum der Divisie te vestigen.

Volgens een' bijzonderen brief van Padang, op het eiland Sumatra, onlangs alhier ontvangen, was van daar eene expeditie, bestaande uit eene oorlogs-korvet, drie goeletten en een transportschip met troepen, naar het Noorden onder zeil gegaan, met oogmerk om sommige posten te hernemen, op eenige palen afstands gelegen, die wij sedert langen tijd verloren hadden. Die onderneming is met het beste gevolg bekroond geworden. Onze troepen zijn geland, hebben vele vijanden gedood, hunne versterkingen uitgeplunderd, twaalf stukken geschut veroverd en veel buit gemaakt.

Uit Italie wordt geschreven, dat luidens brieven van Malta, de Bevelhebber der Engelsche Vloot in de Middellandsche Zee van zijne regering order bekomen heeft, om een gedeelte der oorlogschepen naar Engeland terug te zenden; als wanneer die Vloot op den laagsten voet van vrede terug gebragt zal zijn.

Uit Zwitserland wordt gemeld, dat de fransche gezant aan onderscheiden afgevaardigden verzekerd zou hebben, dat de Weener Acte van 1815 de binnen- en buitenlandsche betrekkingen van Zwitserland geregeld en vastgesteld hadden, de vertreding dier bepalingen niet zouden dulden. Ook scheen het zich te bevestigen, dat de Koning van Pruissen het verzoek van Neuenburg, om zich van Zwitserland af te scheiden, van de hand gewezen zou hebben, op grond dat zulks strijdig zoude zijn met de Weener Acte van 1815, welke hij stellig voornemens was, te handhaven.

DUITSCHLAND.

AUGSBURG, den 1 Mei.

De *Allgemeine Zeitung* behelst de volgende bijzonderheden omtrent het lot der St. Simonisten en dat van hun dagblad *le Globe*: » De *Globe* heeft opgehouden. *Enfantin* trekt met veertig aanhangers naar de straat Menil-montant, digt bij de barrière, in het huis zijner moeder. Dit gansche huis zal alsdan door St. Simonisten bewoond worden. Zij nemen geenen bediende mede, vermits de nieuwe leer over het algemeen het bediendewezen wil afschaffen. De kok, die hen oppassen zal, is een St. Simonist. Ook hem wilde men aanvankelijk ontberen, doch *Enfantin* werd door deszelfs tranen overgehaald hem mede te nemen. Het laatste nommer van den *Globe* berigt, dat de zaal Taitbout, kosteloos, tot tentoonstellingen van kunst-voorwerpen en het Athenaeum tot wetenschappelijke voorlezingen ingeruimd worden. Het gemelde blad heeft merkwaardige lotsverwisselingen ondergaan. Voor meer dan tien jaren werd het door den tegenwoordigen afgevaardigde *Dubois* opgerigt. *Dubois* was professor der rhetorica in het collegie van *Karel den Grooten* en liet zich somwijlen met zijne leerlingen in staatkundige gesprekken in. Zoo dikwerf eene deputatie der onderwijzers zich naar den Heer *Corbière* begaf, hield die minister zich inzonderheid met *Dubois* bezig, drukte hem de hand, doch kon hem niet in het net krijgen, en zette hem af. *Dubois* rigtte nu den *Globe* op, die, als letterkundig blad, zich eene algemeene achting verwierf. Te gelijker tijd legde hij den grond der maatschappij *Aide-toi* (help u zelven) welke langen tijd in zijn huis bijeenkwam; doch eerst jaren naderhand drong de staatkunde uit deze maatschappij in het dagblad. Tegen het einde van *Villèle's* ministerie behelsde hetzelve welgeschrevene politieke opstellen. Onder *Martignac* werden de politieke artikels van den *Globe* bijna ministerieel, en *Vatismenil* verzocht den uitgever, zijn jaargeld als professor weder aan te nemen. Eenige maanden voor de revolutie werd de *Globe* zuiver staatkundig, haalde zich een regtsgeding op den hals en den schrijver eene gevangenzetting, doch behelsde, behalve de eerste artikelen, die het stelsel der Bourbons met scherpe trekken afschetsten en voor de gevolgen waarschuwden, niets van groote waarde of belang. *Leroux*, een medeschrijver van den *Globe*, was een der onderteekenaars van het Julij-protest. Den 28 Julij verliet *Dubois* zijne gevangenis. Tegen het einde van Julij stelde de *Globe* den Hertog van Orleans als antinationaal, met het begin van Augustus daarentegen als nationaal voor. De meeste schrijvers kregen posten. *Dubois* werd inspecteur der studien, *Cousin* lid van den universiteits-raad, *Guizot* minister, *Dejean* prefekt, *Duvergier de Hauranne* secretaris van eenen minister. Kort daarop ging het blad tot de St. Simonisten over, met welken *Guizot* eenen tijd lang, *Dubois* ook nog na de revolutie, *Leroux* tot eerst onlangs in naauwe betrekkingen gestaan en die den *Organisateur* hadden uitgegeven. Als letterkundig en later als St. Simonistisch blad was de *Globe* een der origineelste verschijnselen welke Frankrijk immer gezien heeft. Het bragt nieuwe denkbeelden in omloop, eerst gevoel en neiging voor romantische poezij, daarna die tot de bijzondere zorg voor de geringere volksklassen."

Een brief uit Chamberij behelst het volgende:

» Ik heb u vroeger de hoop te kennen gegeven, dat onze regering langzaam en beraden aan de verbetering en uitbreiding onzer staats-inrigtingen en van ons geheele burgerlijke leven zou arbeiden. Hiervan hebben wij dezer dagen een nieuw bewijs gehad. Het zou gevaarlijk geweest zijn aan ons, door de gebeurtenissen en de stemming in het westen en zuiden opgewonden land, eene vrijheid der drukpers in den Franschen geest te geven. Ondertusschen is echter, met betrekking hiertoe, een stap gedaan, aan welken onder den vorigen Koning niet te denken zou geweest zijn. Alle hier gezetene boekdrukkers en boekhandelaars werden voor de regering geroepen en hun bekend gemaakt, dat zij voortaan volle vrijheid van drukken en verkoopen zouden hebben, wanneer zij alvorens onder eene beloven wilden, niets tot staatszaken, godsdienst of letterkunde betrekkelijk in het licht te geven, hetgeen door onrustende, opruijende of beleedigende strekking aan de regering grond tot misnoegen zou kunnen geven.

» Men spreekt hier veel van de uitvoe-

ting van het oude plan, om Turijn, door het aanleggen van een groot verschanst legerkamp te versterken en onaangrijpbaar te maken. Zuidwaarts zou dit leger zich aan de Po, oostwaarts aan de Doire steunen, terwijl daarenboven, tot deszelfs bescherming, op de hoogten forten aangelegd zouden worden. De uitvoering van dit, reeds vroeger door den tegenwoordigen Koning goedgekeurde plan, zou maken dat men elk staatkundig stelsel, hetwelk Sardinie mogt willen omhelzen, zou kunnen handhaven en ondersteunen, want men zou de helft onzer armee in zulk een kamp besluiten kunnen en zij zou de hoofdstad beschermen tegen ieder vijand, onverschillig of hij uit het oosten of westen kwam."

MENGELINGEN.

DE HELDIN.

Vervolg en Slot van N°. 52).

Intusschen waren wij, — elken nacht in bivouac doorbrengende, tot de hoogte van Chamartin, op een uur van Madrid, genaderd; zij waren reeds door onze troepen bezet. De keizer was daarop met zijne garden gelegerd. Hij wilde de stad niet binnenkomen, maar ontving bezendingen en onderhandelde.

Op zekeren avond hadden wij ons om een bivouac-vuur vereenigd, en smookten en zongen om den tijd te dooden. Juist hadden wij het bij ons gewijde lied: *si tu veux, charmante brune!* geëindigd, toen een wachter mij kwam berigten, dat in het wachthuis iemand naar mij vroeg. Men had mij misschien eenig bevel te geven; ik volgde de wacht. Ik was nog maar weinige schreden van den post verwijderd, toen zich eensklaps eene vrouw aan mijnen hals wierp, en mij in hare trillende armen klemde; — het was Juana!......

«Ik kan zonder u niet leven," was alles wat zij konde uitbrengen.

«Hoe, alleen! te midden van een leger...."

«Ik heb u weder gevonden," was haar eenigste antwoord. Ik leidde haar eenigzins bezijden het kamp; en toen vernam ik dat zij op een ochtend uit haars vaders huis ontsnapt was, slechts eenige juweelen en wat goud met zich nemende: dat zij, tegen zeker daggeld, met een' gids overeengekomen was, dat hij haar overal zou leiden, werwaarts zij begeerde; dat zij mij eindelijk, na onbegrijpelijk veel moeite wedergevonden had; »*en nu*," voegde zij er met al de haar zoo eigene geestkracht bij, *zal ik u niet meer verlaten.*

Mijn toestand was verschrikkelijk. Ik gevoelde mij gelukkig Juana weder te zien; maar zij bragt mij in eene doodelijke verlegenheid. Ik kon haar niet in het kamp bij mij houden, maar evenmin kon ik met koude onverschilligheid eene vrouw wegzenden, eene jonge, schoone vrouw, die alles voor mij opofferde, die alle gevaren getart had om zich bij mij te voegen. Ik kende den eskadrons-overste van de wacht van dien dag; ik verhaalde hem de geheele toedragt der zaak. Hij fronste de wenkbraauwen.

«De keizer duldt, behalve de zoetelaarsters, geene vrouwen in het leger."

«Ik weet het; maar al kon ik het van mij verkrijgen, zou ik Juana op dit oogenblik *mogen* verlaten, te midden van eenen zoo gevaarvollen veldtogt, als waarin wij zijn."

«Neen......" zeide hij, na een oogenblik bedenkens. «Breng haar in stilte herwaarts. Verberg haar wel in het leger, en zorg dat zij morgen met het aanbreken van den dag, hetzelve verlaten hebbe. Voor het overige sta ik in."

In mijnen wijden mantel gewikkeld, een valies tot oorkussen, bragten wij een heerlijken nacht door. Nog lang voor dat het begon te schemeren, werden wij door den edelen oversten gewekt.

«Hier is een bevel om u naar Madrid te begeven. De last die u wordt opgedragen, zal u daar eenigen tijd ophouden; in dien tusschentijd zullen wij er buiten allen reeds zijn aangekomen. Doe uwe paarden zadelen, en zorg dat gij vóór de opkomst der zon het kamp in den rug hebt."

Ik kon geene woorden vinden om mijne erkentelijkheid aan den braven en waardigen bevelhebber uit te drukken, hij bewees mij eene uitstekend groote dienst. Juana, die hem verstaan had, vatte eene zijner handen, die zij met heete kussen bedekte.

Wij wierpen ons in der ijl op de gereedstaande paarden, vlogen bijna over den weg, en kwamen vroeg genoeg in Madrid aan, om niet gezien te worden.

Meer dan ééne maand bewoonden wij Madrid. Ik verliet Juana slechts als mijne dienst dit gebiedend vereischte. Wij maakten elkanders geheel geluk uit, en het scheen als of niets het zou storen. Ik had alles zoo ingerigt, dat Juana mij, in geval van opbreken, te paard kon volgen. De keizer was naar Frankrijk terug gekeerd, en de strenge krijgstucht was veel verzacht. Koning Joseph, dien Napoleon bij zijn vertrek tot opperbevelhebber had benoemd, was in dergelijke gevallen bij uitstek toegevend, en de meesten onzer krijgshoofden vierden bij de slappere tucht aan de liefde bot.

Eens met mijne dierbare Juana op den *Caso del Campo* wandelende, ging ons een dominikaner-monnik digt voorbij. Hij wierp een bliksemenden, verpletterenden blik op mijne gezellin. Zij sloot zich bij het zien van dien man krampachtig tegen mij aan, en gilde van schrik.

«Laat ons vlugten," riep zij, geheel ontdaan; «laat ons vlugten! het is don Isidorio, mijn broeder."

Deze weinige woorden hadden mij de oorzaak harer plotselinge ontroering opgehelderd. Juana had mij van don Isidorio altijd gesproken als van een dweepzieken monnik, die door zijnen bij de Spanjaarden ongemeen doorzettenden, heftigen aard tot alles in staat was. Wij keerden naar Madrid terug. Eenige dagen lang verkeerde Juana in de bangste ontsteltenis; maar eindelijk gelukte het mijner zorgen, mijner oplettendheden, mijner liefde (want ik vergoodde dit aanbiddenswaardige wezen,) om haar al hare kalmte en gerustheid van ziel weder te geven. Evenwel zag zij mij steeds met bedruktheid van hare zijde aan, en den tijd mijner afwezigheid sleet zij in den grootsten angst.

Eens werd ik des morgens bij het bureau van den algemeenen staf ontboden; het was juist het uur der *siesta*. Juana was dien dag ongemeen vrolijk en luimig geweest; nooit had zij mij zoo lief, zoo schoon toegeschenen; ik verliet haar met tegenzin, en onder belofte van haar spoedig te zullen wederzien.....

Ik zag haar inderdaad een uur daarna weder; — maar dood...., dood; — door drie dolksteken getroffen.........

Haar broeder, don Isidorio, had haar doorstoken!......

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

De Noord-Amerik. Brik *Eliza*, Kapt. MICHAEL S. WHEELER, van *Salem*.

UITGEKLAARD.

Het Schip *Noord-Holland*, Kapt. H. K. RUIJL, naar *Amsterdam*; lading: 487 vaten Suiker, 82 balen schoone- en 3 dito vuile Katoen, 4305 pond Koper, en 1205 pond Tin.

Het Schip *Alexander*, Kapt. A. S. CASSIE, naar *Saramacca*, en verders naar *Rotterdam*; lading: 16 vaten Suiker.

Het Schip *de Jonge Evert*, Kapt. J. J. KIERS; lading: 210 vaten Suiker.

Het Schip *de Jonge Lodewijk Antonie*, Kapt. R. TJEBBES; lading: 555 vaten Suiker, 56 balen schoone- en 1 baal vuile Katoen; beide naar *Amsterdam*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.